

กฎทองของความปลอดภัย

“กฎทองของความปลอดภัย” มีอยู่ด้วยกัน 9 ประการ ดังต่อไปนี้

1. หาดูอย่างที่ดี ความปลอดภัยคือการปฏิบัติตามกฎหรือมาตรฐานต่างๆ แต่บางครั้งเราอาจสับสน จับต้นชนปลายไม่ถูก วิธีที่ดีและง่ายก็คือศึกษาจากตัวอย่าง “ใคร อะไร ที่ไหน เมื่อไหร่ และอย่างไร” ที่เป็นสิ่งถูกต้องตามกฎหมาย ซึ่งยอมรับกันได้ แล้วเราก็ทำตามนั้น โดยอาจจะนำมาปรับเปลี่ยนบางอย่างให้เหมาะสมกับตัวเราหรือสถานประกอบการของเราได้

2. ประเมินความเสี่ยงที่มีแนวโน้มว่าจะเกิดขึ้นกับการทำงาน การทำงานย่อมต้องมีอันตรายแฝงอยู่ ถ้าเราทำไปตามธรรมชาติหรือตามใจตัวเองก็ยิ่งเป็นการเพิ่มความเสี่ยง เราต้องศึกษาดูว่าที่เราทำอยู่ในตอนนี้ มีความเสี่ยงมากน้อยแค่ไหน หากเห็นว่ามีความเสี่ยงต้องรีบปรับปรุงวิธีการทำงานโดยทันที...มนุษย์

เรามีสามัญสำนึกในการเอาตัวรอดจากอันตราย ซึ่งเราสามารถใช้เป็นมาตรวัดความเสี่ยงอย่างคร่าวๆ ได้ ระหว่างทำงาน ถ้าคนงานแสดงอาการหวาดหวั่นหรือแหยงๆ อะไรวางอย่างก็ต้อรีบลงไปดู บางทีสัญญาณอาจบอกถึงแนวโน้มอันตรายที่กำลังจะเกิดขึ้นได้

3. ตื่นตัวกับเงื่อนไขอันตราย ดังที่กล่าวไปแล้วว่า มนุษย์มีสัญชาตญาณเอาตัวรอดจากอันตราย แต่บางครั้งเงื่อนไขการทำงานอาจทำให้มีการเพิกเฉยหรือละเลย เช่น คนงานทำงานติดต่อกันเป็นเวลานาน หรือทำงานกลางคืนมีอาการอ่อนเพลียและง่วงนอนทำให้สัญชาตญาณเอาตัวรอดขาดหายไป แทนที่จะระวังตัวกลับตกอยู่ในความประมาทเลินเล่อจนมีความเสี่ยงสูงที่จะได้รับอันตราย บางคนอาจคิดคะนอง ชอบทำทนายอันตรายเพราะขาดการควบคุมที่ดี ทางออกในการแก้ปัญหาก็คือ ปรับเปลี่ยนเงื่อนไข

การทำงานหรืออย่างน้อยก็ปรับปรุงสภาพการทำงานโดยตั้งเป้าหมายไว้ “คนงานทุกคนจะต้องกลับมาตื่นตัวที่จะเอาตัวรอดจากอันตรายอันอาจเกิดขึ้น”

4. หลีกเลี่ยงการกระทำที่ไม่ปลอดภัย ต่อเนื่องจากข้อที่แล้ว เมื่อเรารู้ว่าการกระทำแบบไหนจะก่อให้เกิดอันตรายก็อย่าไปทำแม้จะมีประสิทธิภาพของงานมาเป็นสิ่งแลกเปลี่ยนก็ตามที่ การทำงานก็เหมือนการบ่มผลไม้ จะต้องให้เวลาตามควรแก่งาน จงอย่าใจร้อน ให้ทำตามลำดับขั้นตอนหรือตามรูปแบบที่กำหนดไว้ ตลอดเวลาเรามักจะเห็นว่า การกระทำที่ไม่ปลอดภัยคือสาเหตุของอุบัติเหตุ อยากจะขอย้ำ ถ้าไม่ยอมมีอุบัติเหตุก็อย่าไปทำแบบนั้น เราต้องยอมอดใจที่เราต้องสวมหมวก ถุงมือหรือต้องรวบผม เราอยากทำงานด้วยมือเปล่า สวมเสื้อผ้าเบา ๆ บางๆ แต่เมื่อมันเป็นความเสี่ยงก็ต้องหลีกเลี่ยงโดยเด็ดขาด

5. ตรวจสอบความปลอดภัยก่อนการทำงานและทำเป็นระยะ ๆ อย่างสม่ำเสมอ

เหมือนการออกรบ ความพร้อมเป็นเรื่องสำคัญที่สุด ก่อนการทำงานต้องตรวจสอบความพร้อมทั้งหมด ไม่ว่าจะเป็นคน เครื่องจักร อุปกรณ์การทำงาน วัสดุดิบ ฯลฯ โดยต้องอยู่ในสภาพหรือเงื่อนไขที่ความปลอดภัยไม่หมิ่นเหม่ที่จะเกิดอันตรายในทุกกรณี นอกจากนี้ ต้องตระหนักไว้ด้วยว่าสรรพสิ่งมีความเสื่อม สิ่งที่เราเห็นว่ามีความปลอดภัยเมื่อวันวานแต่วันนี้อาจไม่เหมือนเดิม ดังนั้นจึงต้องมีการตรวจสอบเป็นระยะ ๆ อย่างสม่ำเสมอจนกว่าจะไม่ได้ทำงานตรงนั้น!

6. ครุฑธาและเชื่อมั่นทุกการกระทำที่เป็นวิถีแห่งความปลอดภัย

เมื่อเราว่าอะไรคือการกระทำที่อันตราย เราก็สามารถสรุปได้ว่าการกระทำที่เป็นตรงกันข้าม คือความปลอดภัย แต่เราต้องมั่นใจให้เต็มร้อยโดยศึกษาเพิ่มเติมให้รู้แจ้งว่า สิ่งที่เราเชื่อว่าเป็นความปลอดภัย มีห่วงหาและลีลา เป็นอย่างไร ต้องใช้อะไรเป็นส่วนประกอบบ้าง ผู้เขียนยังจำได้ว่าผู้ใหญ่สอนให้ส่งมิดหรือของมีคมอื่นๆ แก่เพื่อนต้องส่งตามให้เขา ก็คิดว่ามันปลอดภัยจะเสียบพุงเราเนซี แต่

จากการลองทำหลาย ๆ ครั้งจนเป็นนิสัยก็พบว่า เป็นการกระทำที่ปลอดภัยจริงๆ เพราะระหว่างส่งมิดดาเราจะจ้องที่ปลายมิดตลอด เรื่องที่จะปล่อยให้จิมพุงตัวเองนั้น “ไม่มีทาง” คือจะระวังตลอด แต่ถ้ายื่นปลายมิดให้เพื่อน เราจะคิดว่าตัวเราปลอดภัยแล้วแต่คนอื่นเป็นอย่างไรรู้ก็ช่าง ความระมัดระวังก็มีน้อยหรือแทบไม่มี คิดดูว่า ถ้าเพื่อนถูกมิดเสียบมือ เป็นเรื่องน่าเสียใจและจะมีผลกระทบต่อเราที่ทำร้ายเพื่อนโดยไม่ตั้งใจ

7. ห่วงใยเพื่อนร่วมงาน

การทำงานเราจะทำกันเป็นทีม ความปลอดภัยไม่ใช่การเอาตัวรอดแต่ฝ่ายเดียว เพื่อนๆ ต้องรอดด้วย ความปลอดภัยสมัยใหม่ เราจะพูดกันเป็นทีมเหมือนการเล่นกีฬา การกระทำบางอย่างที่ปลอดภัยกับ

ตัวเราแต่อันตรายกับเพื่อน นั่นคือข้อห้าม เราต้องสร้างจิตสำนึกตรงนี้ให้กับทุกคน ขณะเดียวกันก็ต้องช่วยส่งเสริมกันในด้านของความรู้ บอกเพื่อนว่าอะไรคือความปลอดภัย บางคนมูงานอย่างเดียวมุ่งแต่ผลผลิต ต้องให้คำแนะนำเขา บางคนชอบเสี่ยงทำอะไรตามใจตัวเอง ต้องช่วยกันปราม ทุกคนรักชีวิตของตัวเองแต่บางคนก็สักแต่ว่ารัก ทว่าแสดงออกเหมือนพวกที่อยากตายวันละสามเวลา ถ้าพวกเขา รู้สึกรู้สึกว่าทำ ๆ อยู่อาจจะตายในสามวันเจ็ดวัน เชื้อเถาะ ต้องเลิกทำอย่างแน่นอน

8. มีวินัยในตัวเอง

เมื่อแนะนำคนอื่นตัวเราเองก็ต้องมีวินัยให้เป็นเยี่ยงอย่างแก่คนอื่น ทำทุกอย่างที่เป็นวิถีความปลอดภัยให้ติดเป็น

นิสัย อย่าเอาเงื่อนไขอื่นใดมาอ้างเพื่อละเว้นการกระทำที่ตั้นั้น เหมือนตำรวจที่ต้องตะเบะตะบู๊ทุกครั้ง ที่สวมหมวกขณะที่คนอื่นยกมือไหว้ เท่าที่เห็นไม่มีตำรวจคนใดเปลือยกมือไหว้ตอบ ยกเว้น วันนั้นลืมหมวกไว้ที่บ้าน นี่เป็นตัวอย่างแสดงความมีวินัยต่างจากคนอื่น แม้จะดูซัดตา (สำหรับตัวเรา) แต่เขาก็ทำงานชิน วินัยของความปลอดภัยก็เช่นกัน การสวมหมวก สวมถุงมือ อาจจะเป็นความแปลกแยก แต่นี่คือ วิถีแห่งวิชาชีพ คุณก็ต้องทำงานเป็นนิสัยกลายเป็นวินัยที่ต้องปฏิบัติทุกครั้งที่ตั้งมือทำงาน

9. รายงานอุบัติเหตุทั้งหมด

มีอุบัติเหตุทุกครั้งในการทำงาน ต้องรายงานทั้งหมด อย่าหมกเม็ด แม้ว่ามันอาจเป็นการประจานความไม่เอาไหนของคุณ อย่าลืมนะว่าสิ่งที่เกิดขึ้นมาแล้วคือ บทเรียนที่จะสอนให้คุณเชี่ยวชาญมากขึ้น เพียงแต่ต้องศึกษาความผิดพลาดเหล่านั้น นำไปเป็นแนวทางปฏิบัติที่ปลอดภัยกว่าในอนาคต เหนือสิ่งอื่นใด การรายงานอุบัติเหตุจะสะท้อนภาพความเป็นจริงของคุณออกมาโดยจะบอกให้รู้ว่าต้องปรับปรุงอะไรบางอย่างเพื่อไม่ให้ผิดพลาดซ้ำรอยเดิม จำไว้ว่า “อุบัติเหตุที่เกิดขึ้นแม้เล็กน้อย แต่ก็คือความผิดพลาดที่คุณมีส่วนร่วมอยู่ด้วย อย่างไรก็ตาม ทุกอย่างจะดีขึ้นถ้ายอมรับและแก้ไขมัน”